

BIRÊZ FREGA, BI DEYN JI L'ORÉAL RE

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 03

Sibehên Yekşemê, Giorgio û ez pir caran hev didîtin — hevalek û hevkarek, rêveberekî bazirganî li yek ji mezintirîn şirketên cîhanê yên kozmetîkên jinan: L'ORÉAL.

Ev awayê me bû ku nêzîkî hev bimînin, ku behsa hefteyê, behsa kar ji hev re bikin, paşê behsa xerîdarên li bazarê bikin, carinan li ser tiştê ku derketibû pêş henekekê bi hev re biguherînin, li ser fincaneke qehweya germ li barê.

Xwezayeke wî ya civakî hebû, her tim bi ken, her tim bi îronî, lê bi ruhekî ku nedihat kedîkirin — xweşikî û nazikiyeke ku hempayê wê tunebû.

Her tim henekek wî amade bû, û tu carî yekî bêhiş, kenekî navdar ku her kes rehet fikir — wî hez fikir bibêje ku wî ji bo diranên xwe yên nû serweteyek xerc kiriye, û neçar maye ku wan bi 25.000 euro sîgorte bike, li hember metirsiya ku kesek yek ji henekên wî yên tûj baş negire û biryar bide ku wan bişikîne.

Her car ku em bi hev re ji bo firotanê li herêma xwe, Calabria, digeriyan, me bi dengê bilind ji her xerîdarî re digot ku em bextewartirîn zilamên dinyayê ne, ku ji bo du şirketên herî baş ên cîhanê dixebitin, ku serweteyek didin me tenê ji bo ku em kêfê bikin, ne ji bo ku bixebitin — û ev tu carî kêma nedibû ku kesê guhdar aciz bike. Pir caran ji me bawer nedikirin, lê dîsa jî rêza hema hema her kesî ji me re hebû.

Sibeheke Nîsanê wî ji min re got: hefteya bê ez ê bêm te bibim, em ê herin Sîcîlayê bixebitin, sê rojan — xem nexwe, her tişt hatiye girtin, tu yê tişteki nedî.

Wî baş dizanî ku ew ne herêma min bû, loma min jê pirsî: lanet, em ê li derveyê herêmê çi bikin?

Baş e, wî got, ew ê surprîza te be — û belkî hinekî jî ya min.

Tu yê her tim Frega yê Gillette bimînî, lê sê rojan tu yê li meydane bibî mêvanê şirketê, li ser hesabê L'ORÉAL.

Ez ê aliyê din ê pereyê nîşanî te bidim — bazareke ku tu nas nakî, ku te tu carî nedîtiye, ji ber ku tu tu carî tê de nebûyî, ku tê de jin di her kirîne de lîstikvanên sereke ne, bi hemû awayên xwe yên taybet.

Ji bo min ev her wiha awayek e ku spasiya te bikim, ji bo wan du salên ku me bi hev re derbas kirin — ez dizanim ku bêyî te, bêyî alîkarî û amadebûna te, germahî û edeba te, her tiştê ku te dike ew zîlam û heval ku tu yî, belkî ez nikaribûma vegeyirî ser kar, û belkî ne jî vegeyirî ser jiyane, piştî nexweşiya Crohn.

Wî hişt ku xwe berde, tenê kêliyekê, yek hêstir — cara yekem bû ku min ew wisa didît, ku nikaribû hestê xwe bigire.

Wî ji min re got ku em ê sê rojan li Catania û rojekê li Palermo derbas bikin, paşê vegerin malê — wan ev wek ceribandineke fermî dihesiband, ku ji berê ve ji aliyê rêveberiya wî ya firotanê ve hatibû pejirandin û îmzekirin, û her kes meraq dikir ka dê çi biqewime û em herdu dê çi bikin.

Min bêyî dudilî got erê. Şirketan her tim agahî didan te, lê tu carî ezmûna rastîn parve nedikirin — û ev derfeteke rastîn bû ku ez mezin bibim.

Min ji bavê xwe re got, û ew keniya û got: tu her tim tiştên ku kes li bendê nîne dikî — ev ne tenê taybetmendiyeke e, ev Ferdinando Frega ye.

Ev awayê wî bû ku duaya xwe bide. Wî Giorgio bîst sal bû nas dikir û dizanî ku ez ê tiştêkî fêr bibim — tenê nizanî çî.

Ez gihîştim malê û jina min tiştêkî ecêb di rûyê min de dît û pirsî ka çî bûye. Wan ez sê rojan bi deyn dame L'Oréal, min jê re got, û wê di cih de bersiv da: heman henekçiyê berê — tu yê kengê ciddî bibî?

Roja ku ez vegerim ez ê tam ji te re bibêjim ka çawa derbas bû, min got, û min hemû çîrok jê re got. Wê got: niha tu ketî tengasiyê — tu bi deriyekî din ji yê ku tu pê re hîn bûyî dikevî dinyaya jinan. Ez meraq dikim ka dê çî biqewime.

Ferdinando